

faring, at et Skib er strandet eller udsat for at strande, skal han snarest muligt sende Melding derom til Politimesteren og nærmeste Toldfunktionær, men derhos først og fremmest, naar de paa Skibet værende Personer ikke stønnes at kunne reddes med de forhaandenværende Midler, sørge for, at nærmeste Redningsstation, for saa vidt denne er beliggende inden for en rimelig Afstand, paa den hurtigst mulige Maade faar Underretning om Strandingen. Politimesteren har uopholdelig enten selv eller ved Fuldmægtig at begive sig til Strandingsstedet.

Naar løst Gods, Brag eller Bragstykker inddrive paa Forstranden, har Strandfogden, saa snart han faar Kundskab derom, foruden at gøre Indberetning til Politimesteren efter den ham i saa Henseende givne Instruks, at tilstille vedkommende Toldfunktionær Underretning om Braggodset, hvorhos han uopholdelig bør drage Omsorg for, at Godsset bringes i Sikkerhed. Politiets Tilstedekomst udfordres ikke, naar Værdien af det inddrevne Gods, der er Genstand for særlt Bjærgning, stønnes ikke at overstige 500 Kr.

§ 3.

Hvor det gælder at redde Menneskeliv, er enhver forpligtet til at yde den Bistand, som han kan yde uden Fare for Liv eller Helbred (almindelig borgerlig Straffelovs § 199), og til, mod Erstatning for den Skade, som derved sker, at afgive ethvert dertil tjenligt Redskab, samt til at tilstede fornøden Færdsel paa sin Grund.

Til Skibbrudne kan Politiet forlange, at de omboende mod billig Betaling efter Egne skulle afgive fornødent Husly samt yde Kost og Pleje, indtil, for Ublændinges Vedkommende, deres Forsørgelse kan overtages af Konsulen, henholdsvis Statskassen, hvor denne ved international Overenskomst er pligtig dertil, eller, for her hjemmehørende Søfolks Vedkommende, Hjemsendelse kan ske efter Reglerne i Lov om det offentlige Fattigvæsen af 9de April 1891 § 64.

Til de i § 2 omhandlede Meldinger er enhver pligtig mod Betaling at afgive de efter Politiets Skøn fornødne Befordringsmidler.

Endelig er enhver pligtig til ved Bjærgning mod Erstatning for derved forarsaget Skade at tilstede fornøden Afgang til og Benyttelse af sin Grund samt, for saa vidt det bjærgede Gods ikke uden Skade kan henligge under aaben Himmel, til dets Bevaring, for Betaling, at afgive Husrum, som han ikke selv benytter.

Størrelsen af de i denne Paragraf omhandlede Erstatninger og Betalinger fastsættes efter Billighed af Politimesteren, med Forbehold af Ret til at paaanke hans Afgørelse for Amtmanden. De afholdes, ligesom den i § 2 omhandlede Godtgørelse, forlods af Strandingsmassen; findes der ingen saadan, afholdes de af Statskassen.

§ 4.

Langs de Kyststrætninger, paa hvilke Strandinger jævnlig forekomme, kan der oprettes Bjærgelav, naar derpaa andrages af et efter Amtmandens, i Købstæderne Politimesterens, Skøn til Oprettelse af et saadant tilstrækkeligt Antal af uberygtede, arbejdsdygtige, i det paagældende Distrikt bosatte Mænd, der efter deres Kendskab til Søvæsen maa anses for egnede til at være Bjærgere, og som erklære sig villige til at indtræde i Lavet. Amtmanden afgør, efter indhentet Erklæring fra Politimesteren, hvor vidt der af Hensyn til Strandingsforholdene paa den paagældende Kyststrætning er tilstrækkelig Anledning til at oprette et Bjærgelav, ligesom ogsaa, hvor Grænserne bør drages for det enkelte Bjærgelavsdistrikt. Et Bjærgelav kan indbefatte saavel flere Kommuner som Dele af en Kommune.